

har haft nogen Indflydelse paa den højt-ærede Finansminister.

Saa vil jeg gøre et Par Bemærkninger i Anledning af den Diskussion, der fandt Sted mellem det ærede Medlem for Randers Landkreds (Bjerre) og den ærede Ordfører for Flertallet (N. P. Jensen). Som vi hørte, udtalte det ærede Medlem for Randers Landkreds, at den ærede Ordfører havde Ret i Teorien, hvorfor den ærede Ordfører kvitterede ved at indrømme, at det ærede Medlem for Randers Landkreds havde Ret i Praksis. Efter at de begge to havde været fuldstændig uenige, kom de alligevel til Slutning med en Erklæring om, at de vare ganske enige. Jeg indrømmer, at det er en morsom Konstellation, der er kommen ud af den Tvist, der har været mellem de to ærede Herrer siden 1908, og som i Virkeligheden bundet meget dybere i Partiet, end det nu faar Udseende af.

Den ærede Ordfører for Flertallet kom igen ind paa sit Tal 9,3, altsaa Udgiften til Svind, Raffinering, Transport o. s. v., og fastholdt sine Tals Rigtighed, men han indrømmede nu, at Tallene kun gjaldt for den hjemlige Sukkerproduktion. (Ordføreren [N. P. Jensen]: Selvfølgelig). Men saa ere de fuldstændig misvisende. Det, som de bruges til, er i Forholdet De danske Sukkerfabrikkers Melispris kontra Konkurrencen fra Udlandet. Ergo maa det ærede Medlem regne med de Udgifter, de store udenlandske Sukkerfabrikker have til Raffinering, Svind og Fragt her til Danmark, og det er, som sagt, helt andre Priser. Følgelig blive hans Betragtninger vedrørende Toldbeskyttelsen og dennes Udnyttelse paa Tabellerne faktisk urigtige. Det vil han ikke kunne afkræfte, og han kan gaa til hvilken som helst Sukkergrøserer her i København og faa dette konstateret af vedkommende, det kan jeg garantere ham for.

Men saa fik vi endelig en betydningsfuld Indrømmelse af den ærede Ordfører, nemlig at de 45 Mill. Kr. for Ekspropriationen ere for højt ansatte. Som jeg citerede i Gaar, staar det et Sted i Betænkningen: „enten man siger 50 eller 60 Millioner“ o. s. v., og nu er den ærede Ordfører naaet til at indrømme, at 45 Mill. Kr. ere for meget. (Ordføreren for Udvalget [N. P. Jensen]: Nej!). For et Øjeblik siden indrømmede den ærede Ordfører, at de 45 Mill. Kr. ere for meget; jeg skrev det ordret ned. Det var maaske en uoverlagt Udtalelse af den ærede Ordfører, thi naar man først begynder at glide paa Skraa-

planet, er det aldrig let at holde op. Jeg kan derfor forstaa, at det ærede Medlem nu gør et kraftigt Tag for at blive hængende ved de 45 Millioner, men han har indrømmet, at det er for meget, og der er heller ikke et Menneske i Danmark, som, naar han skulde købe disse Fabrikker, vilde betale 45 Millioner for dem, det ved den ærede Ordfører meget godt, saa han gjorde klogt i at gøre denne Indrømmelse. Den ærede Ordfører siger, at jeg har udeladt 20 Millioner ved Bedømmelsen af Selskabets Aktiver. Det har jeg aldeles ikke gjort. Jeg vil gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at de Sukkerbeholdninger, som Sukkerfabrikkerne ligge inde med, ere i meget høj Grad skiftende. Naar vi naa henad Efteraarstiden, vil den ærede Ordfører ikke finde for 10 Mill. Kr. Sukker hos De danske Sukkerfabrikker, saa vil han sikkert finde en meget ringe Beholdning. Noget helt andet er, at disse Opgørelser over Sukkerbeholdningen knytte sig til Regnskabsaflæggelsen den 30. April, altsaa paa et Tidspunkt, hvor Kampagnen er sluttet, og man ligger med de store Lagre, som skulle afsættes i Løbet af Sommeren, i den Tid, Folk bruge meget Sukker. Som Følge deraf er Sukkerbeholdningen meget stor.

Den ærede Ordfører vilde saa til Slutning konstatere, at Spørgsmaalet om billigt Sukker var fuldstændig gaaet ud af Talen fra vor Side. Nej, aldeles ikke. Vi fastholde Afskaffelsen af Told og Afgift, og det betyder en Nedgang i Sukkerprisen af 5 Øre. Vi hævde, at Staten ved at overtage Fabrikkerne vilde tjene 3 Mill. Kr. rent netto, foruden at den om 28 Aar vilde eje Fabrikkerne kvit og frit. Det er altsaa 3 Mill. Kr. til Nedsættelse af Sukkerprisen plus de 5 Øre i Told pr. Pund. Det vil blive 6—7 Øres Nedsættelse pr. Pund Sukker, og det er dog en klækkelig Nedgang. Den ærede Ordfører har været saa glad ved, at Sukkerpriserne ere faldne efter Toldrevisionen i 1908, og deri giver jeg ham Ret, det kunde aldrig falde mig ind at bestride det, men hvor meget de ere faldne, er et andet Spørgsmaal. Den ærede Ordfører mente, at det var 1,22 Øre, jeg mener, det ikke er mere end mellem $\frac{3}{4}$ og 1 Øre, men de ere faldne. Men naar den ærede Ordfører er saa glad derover, hvorfor kan han saa ikke glæde sig ved Tanken om, at hvis man fulgte Socialdemokraterne, fik Befolkningen sit Sukker 6—7 Øre billigere pr. Pund? Det er dog en helt anden Nedsættelse end den, vi fik i 1908.